

[Koføed.]

Man kunne måske have løst det ved at sige, at hvis man testamenterer en virksomhed til sine arbejdere, kunne man få en fordel arveafgiftsmæssigt. Den fordel, man får her, mener jeg ikke er god nok.

Under udvalgsbehandlingen sagde finansministeren, at man skulle have sikkerhed for disse penge. Hvordan agter finansministeren i praksis at ordne disse ting? Er det sådan, at sikkerheden skal skydes ind før første prioritet eller lige efter første prioritet? Det er ret afgørende, for hvis man skyder en statsprioritet ind, vil det også være medvirkende til, at man mindsker virksomhedernes muligheder for at finansiere en ekspansion.

Jeg skal lige kort kommentere spørgsmålet om klasse D, som bliver ophævet og overflyttet til klasse C. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det er nu ikke en voldsom stor forbedring, vi her får. Det er igen det her med, at først forhøjer man afgiftssatserne, og så giver man lempelser. I realiteten svarer afgiftsklasse C til den gamle afgiftsklasse D med visse moderationer, men stort set. Finansministeren har en udmærket måde at forsøge at vise sig venlig på, i hvert fald koster det ham ikke penge. Men jeg kunne godt tænke mig, at det en gang imellem godt kunne koste lidt penge, når finansministeren var venlig, og at han var venlig lidt oftere.

Der sker en væsentlig forbedring med hensyn til afgiftsklasse A, hvor vi fik søskendeforholdet i orden og også problemet med plejebørn. Disse ting accepterer vi også inden for venstre.

Så er der spørgsmålet om afgift på gaver. Det er en ajourføring. Det er for så vidt en konjunktur, som viser, at pengene er blevet mindre værd, således at de 8.000 kr. i dag svarer til de 5.000 kr., man i sin tid, jeg tror, det var i 1964, vedtog som afgiftsfrihed for gaver. Det kan vi også hilse velkommen, fordi det vil løse en hel del problemer med hensyn til uddannelsesstøtte for børn af forældre, der ikke kan komme ind under uddannelsesstøtten. Jeg må betragte dette

som en forbedring, som venstre kan gå fuldt ind for.

Så er der til sidst det helt principielle spørgsmål om vores arve- og formueskat og skattepolitik i det hele taget. I andre lande har man det på den måde, at hvis man har en stor formueskat, har man en mindre arveskat, og hvis man ingen formueskat har, har man en større arveskat. I Danmark har man ikke noget rigtigt forhold til disse ting; det er, som om vi i Danmark ikke har den rigtige internationale skatteetik. Vi bruger mere, end vi i og for sig har råd til, og så skal man slæbe så mange penge ind som muligt, hvor det nu er muligt at slæbe dem ind. Men derfor har jeg lyst til at citere den tidligere radikale minister professor Kjeld Philip, der i sin bog om skattepolitik siger, at arveafgiftsforhøjelser nok skader opsparingen. Det er efter min mening en af de psykologiske faktorer i dette spil, hvor vi sætter arveafgiftssatserne op. Endvidere siger han, at arveafgifterne også kan skade kontinuiteten i det økonomiske liv ved at vanskeliggøre fortsættelse inden for slægtsgårde og andre forretninger, hvor man skal arve en fars forretning.

Den forhenværende radikale minister siger endvidere, at når socialdemokratiske regeringer går ind for, at arveafgifterne skal forhøjes, er det vel netop, fordi man ikke ønsker, at denne kontinuitet skal fortsætte. Derfor undrer det mig også, at man fra radikal side i dag ifølge betænkningen kan stemme for forhøjelse af afgiftssatserne, for det harmonerer ikke rigtig med den filosofi, som er en radikal professors om disse ting.

Må jeg til sidst sige, at venstre kan ikke stemme for lovforslaget som helhed, men kan gå ind for de stillede ændringsforslag. Det skyldes først og fremmest den psykologiske faktor, at jeg tror, at det spiller ind på opsparingen. Jeg er helt sikker på, at folk nok skal finde ud af at undgå at betale arveafgift, de skal nok finde ud af at give deres penge væk til børnene, medens de selv er i live. Det vil sige, at finansministeren ikke skal regne med, at dette merprovenu kom-